

KÁLMÁN GABRIELLA

Testvérem, az iszonyú máglyarakásban

Testvérem, az iszonyú máglyarakásban
melléd zuhantam,
add a kezed.

Kezemmel betakarom sebed.

Jaj! lassan folyik ujjaim között életed.

Nézz rám!

Szemedből évszázadokat fölsikoltva távozik a lélek.

Csillagok földre zuhogása, lángnyelvek semmivé omlása, embercsontok
[kattogása —

JAJ!

kötélizmok lazulása, érkapuk robbanása, szerető
hangok Nappá születése, értelemkristályok romba dőlése!

Szemgolyót old ki a vértől kemény csend,

felfelé törő, piramisában milliónyi megkövült csonkból,

örvénné nyílt pillantások szivárványhomályából

alászívargó reményen hintázik a bohóc.

Fényes vonójával szárnyra kelt könnycseppeit üti agyon.

Hatalmas gödör.

Földalatti máglya.

Mi ástúik mélyre?

Mi égünk benne.

Tűzünk felfelé lobban.

Hangot le nem érő fájdalomunk piros fű, kék virágok

fehér nevetések Földet érlelő nyüzsgése alól

vijjog majd fel.

Kerek arany-Nap hull darabokra,

Fekete pernye fátyolával zsoltárnyi siratófallá
préseli a néma üregek halhatatlánt kiáltó késeit.

A szikrázó meleg lüktetésben ott érzem a pillanatot:

a Végtelen Időt cseppenként letépő, milliomodik

parányában is Létező Test-rendszerek,

megoldják a vágyott és látott találkozást

az Értelem utolsó gyermekével:

az Egymást Soha el Nem Érő, de Megközelítő Egyenesek
közbezárta térben.

az Értelem utolsó gyermekével: ÉLTEM!

Két fekete szemgödör kriptájába

Két halált látó acél szembogár mered.

Gyilok kéje, örült szenvedély
tűzmadarat szülve robban be a holt anyagba.
Kéjes gyilok szárnyalása közben válnak szét:

Két kéz a kihűlt gépfegyver peremén,
Két tízgrammos acélgolyó a fekete szemgödör mélyén.

Két, halált hajított életgömbbe
Két fekete acél szembogár mered.

